

[Arentoft]

mulighed for, at lånene helt eller delvis eftergives efter den tid. Det er urimeligt, at u-landene skal stå reverenter talt med hatten i hånden og bede om lån.

Sagt på en anden måde fra u-landenes side: vi ønsker handel og ikke hjælp; det er udtrykket »trade, not aid«. Og så låner vi selv til den store guldmedalje for at kunne låne videre. Det betyder, at vor kreditværdighed går længere og længere ned, og den dag vi får styr på vor hjemlige økonomi og arbejdsløsheden forsvinder og vi får vendt konjunkturerne og der virkelig bliver behov for kapital i dette land, så er det udenlandske lånemarked lukket for os. Dette beder jeg hr. Lasse Budtz om at skrive sig bag øret i relation til det, han sagde om netop dette.

Det kan måske endda så gå helt galt, som det stod at læse i Politiken for den 19. marts i år under overskriften: »U-landene har fanget bankerne i en fælde«. Sagen er nemlig den, at de store banker, som har lånt de 250-300 mia \$, som det altså nu er oppe på, hvor ministeren nævnte 180 mia \$ i 1976, som er den tredje verdens minus de olieproducerende landes samlede gæld i dag, må låne endnu mere ud, blot for at mange lande kan betale deres renter. Der er faktisk iværksat en kædereaktion, som kan få det internationale finanssystem til at bryde totalt sammen. Bankerne og de internationale kreditinstitutter er fanget i en fælde. De må blive ved med at yde lån for at holde de forgældede nationer flydende, og den danske regering er nu ved at gå ind for at slå en streg over den gæld, de fattigste u-lande har pådraget sig ved at modtage udviklingsbistand fra os i form af statslån, som ministeren jo også nævnte i sin redegørelse.

Det er også interessant at læse i Jyllands-Posten for den 1. april i år: »Amins FN-stab rykker ind i luksuspalads. Uganda har opført et 15 etagers palads i glas, cement og marmor til ca. 35 mill. kr. Uganda hører til de fattigste lande, der skal have eftergivet deres gæld.«

I grunden kunne det lyde som en aprilsnar. Så vidt jeg husker, har Danmark givet Uganda lån til bl. a., som det hed, tandklinikker, og dermed har vi altså indirekte finansieret dette luksusbyggeri. Er der noget rimeligt forhold i dette? Mon ret mange danskere i grunden billiger den slags? Hvad mon de hårdt trængte danske fiskere i deres nu-

værende betrængte situation siger til, at Danmark yder 200 mill. kr. til fiskerskibe til Bangladesh? Derfor er der ved at opstå en kritisk holdning til vor u-landsbistand i den danske befolkning, og vi bør nok tage hele u-landspolitikken op til en grundig og kritisk revision og gå ad den vej, som fremskridtspartiet anviser, og hvor den enkelte kan blive personligt engageret.

Når man så betænker, at ca. halvdelen af vor u-landsbistand ydes som multilateral hjælp, f. eks. gennem FN, så bliver afstanden endnu større fra giveren, dvs. skatteyderen, til modtageren.

Ministeren udtalte i sin redegørelse:

»Jeg kan da glæde hr. Jørgen Junior med den oplysning, at ligesom der i dansk skatte-lovgivning gives særlige lettelser ved lånop-tagning, fordi renteudgifterne kan fratrækkes indkomstopgørelsen, så benytter man det samme princip, når man beregner basis for landenes bistandsbudgetter.«

Den første del af det, ministeren sagde, var virkelig interessant og af virkelig værdi, og jeg vil gerne spørge, om ministeren her er i fuld overensstemmelse med skatte- og afgiftsminister Kampmann, der jo ifølge dagspressen går med tanker om at afskaffe fradrag for renter af privat gæld og herunder også lån. Det tror jeg faktisk mange mennesker vil være interesseret i at få et svar fra regeringen på.

Mon ikke det bliver sværere og sværere at forstå for den danske befolkning, når man ser, hvorledes citronen presses mere og mere og hver dansker skal aflevere mellem 60 og 75 øre af hver tjent krone i direkte og indirekte skatter? En meningsmåling i dag – og jeg siger udtrykkelig i dag – hvor man undersøgte, om befolkningen er tilfreds med forvaltningen af den danske u-landshjælp i den nuværende form, tror jeg ville give udtryk for, at en ændring er påkrævet, og dér står hr. Lasse Budtz' påstand imod min.

Ellemann-Jensen (V):

Det spørgsmål, som hr. Jørgen Junior stiller os i dag, møder vi tit i den politiske debat ude omkring i landet: hvorfor skal vi danskere forære penge til u-landene, når vi selv er nødt til at låne i udlandet? Sådan er der jo mange der spørger, og derfor synes jeg, der er grund til at takke fremskridtspartiet,